

se på den indsats, der gives til både tosprogede og danske børn, hvis sprogudvikling er mangelfuld.

Tilbud om sprogstimulering fra 3 år er et vigtigt redskab til at skabe de bedste rammer for det enkelte barn, så bl.a. skolestarten, men også det at kunne være en del af et fællesskab så tidligt som overhovedet muligt lykkes.

Der er allerede inden for den eksisterende lovgivning mulighed for at forbedre sprogstimuleringsindsatsen i kommunerne. Det er vigtigt at se på de erfaringer, man har gjort i andre kommuner, herunder Høje Taastrup, Ishøj og København.

Hvorfor et lovforslag, som pludselig vil indføre obligatorisk sprogstimulering, og hvorfor et forslag, som kun er møntet på tosprogede børn? Tallene fra folkeskolens specialundervisning viser ellers tydeligt, at der blandt børn med så vel udenlandsk som dansk baggrund eksisterer en mangelfuld sprogudvikling. Hvad med den mængde af børn, som nu ikke bliver dækket af det her forslag?

Hvis vi skal konkludere, at obligatorisk sprogstimulering er den bedste og mest hensigtsmæssige løsning for at forbedre tosprogede børns skolegang, så må der nødvendigvis være belæg herfor, og det mener jeg ikke ministeren har. Ligger der nogen forskningsrapporter? Er der en kortlægning af, hvad årsagerne er til, at børnene ikke har modtaget sprogstimulering, at man har sagt nej dertil? Hvilken viden ligger der til grund, hvilken erfaring ligger til grund for, at det her er den eneste løsning?

Kl. 19.35

Jeg synes, det er uvist, hvor mange tosprogede forældre det drejer sig om, altså hvor mange der ikke tager imod tilbuddet, og præcis hvorfor de ikke gør det.

Såfremt det har noget at gøre med den pågældende kommunes procedurer og redskaber på området, så mener jeg, det er her, vi først og fremmest skal se på, om der er noget, vi kan gøre for at sætte ind. Opfylder kommunerne rent faktisk de forpligtelser, de har, eller hvad er årsagen?

Når vi taler om sprogstimulering, er det tankevækkende, at regeringen med den ene hånd har fjernet kommunernes pligt til at tilbyde modersmålsundervisning, samtidig med at man forpligter tosprogede børn til at deltage i obligatorisk dansk sprogstimulering, for det er jo ellers veldokumenteret, at modersmålsundervisning

er med til at styrke tosprogede børns danskundskaber.

Evalueringen fra PLS påpeger, at der er behov for et mere forpligtende samarbejde mellem kommunerne og forældrene om at styrke barnets danskundskaber. Et sådant samarbejde kan etableres via mere opsøgende arbejde og information fra kommunen til de forældre, som ikke tager imod det frivillige tilbud om sprogstimulering.

Kristendemokraterne mener, det er helt essentielt for samarbejdet mellem kommune og forældre og for en, skal vi sige helhedsorienteret integrationsindsats generelt for hele familien, at samarbejdet så vidt muligt består af frivillige tiltag. Langt størstedelen af de tosprogede forældre, er jo, som der også står i bemærkningerne til forslaget, glade for tilbud om sprogstimulering, bl.a. fordi de jo ved, at det er til gavn for deres barn.

Derfor er det vigtigt at holde fast i de gode resultater, der er skabt, samtidig med at det opsøgende arbejde intensiveres der, hvor resultaterne absolut ikke er tilfredsstillende.

Set ud fra et integrationsaspekt finder vi det også hensigtsmæssigt, at tosprogede børn, der befinder sig i et hjem, hvor der ikke tales dansk, kommer i kontakt med andre dansktalende børn og voksne, for det vil jo betyde, at barnet hører det danske sprog og ikke mindst bliver sat i en situation, hvor det bliver nødt til at kaste sig ud i at bruge det danske sprog selv, hvilket også har betydning for den sproglige udvikling. Nogle få timers sprogstimulering om ugen er ikke nok, hvis man virkelig ønsker at skabe de allerbedste rammer for et barns skolestart.

Et område, vi er betænkelige ved, og som også forbliver uvist, er, hvilke sanktionsmuligheder kommunen kan anvende i de tilfælde, hvor forældre afviser at lade deres barn deltage i den obligatoriske sprogundervisning og ej heller selv tager initiativ til at opfylde lovens krav.

Kunne man forestille sig, at undervisningsministeren ville gå med til Kommunernes Landsforenings forslag om at benytte sanktionsmuligheder i form af tilbageholdelse af sociale ydelser?

Et andet aspekt ved forslaget er netop det, BUPL påpeger i sit høringssvar: at man jo indfører undervisningspligt for 3-årige tosprogede børn. Hvilken betydning har det for hele vores uddannelsessyn, når man pludselig indfører undervisningspligt for enkelte bestemte grupper og personer? Det mener vi nok burde være en